

на лѣвия брѣгъ на Вардаръ. Точно за това дружината ни получи заповѣдъ, веднага, въ бродъ презъ Вардара, да се насочи и заеме тѣзи височини.

Изпълнението на задачата можеше да стане и по сухо, като се мине по шосето и оттамъ по мостоветѣ въ Велесъ, обаче здравиятъ разумъ трѣбва да отхвърли това, защото заемането на височинитѣ ще се забави най-малко съ два часа. А за момента не часътъ, а минутката има значение.

И ето, частитѣ почнаха да идватъ. Ротата ни, която по реда на изпълнението бѣше първа, безъ да се събуваме или събличаме, като се държахме „на ребро“, минахме на другия брѣгъ. Бродътъ не бѣше лесенъ, защото водата не бѣше плитка и често ни занасяше напредъ. Не бѣше преминалъ още само ротниятъ, който продължаваше да се съблича, защото не искаше да се намокри. Ние го чакахме на отсамния брѣгъ, а когато и следващитѣ роти почнаха да се насочватъ къмъ брода, нѣкакъвъ войникъ се затича отъ дефилето и почна да предава: „Никой да не минава презъ Вардара, дълбокъ е. Ротитѣ да минатъ по шосето презъ мостоветѣ въ града...“

Ротниятъ, който бѣше направилъ първитѣ си нѣколко крачки въ водата, се спрѣ и загледа, поколеба се — да продължи ли или